

A VENDÉGLŐS

A Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulatának és a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségének” hivatalos közlönye.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, IV., KALVIN-TÉR 2.
TELEFON: JÓZSEF 22-70.

Előfizetési ára nem tagok részére:
egy évre 60 korona.

Egyes szám ára 4 korona.

Megjelenik havonként kétszer.

A „Vendéglős“-t az Ipartársulat és az Országos Szövetség tagjai a tagsági díj fejében ingyen kapják.

Hirdetéseket csakis ajánlhatóknak ismert cégektől fogadhatunk el.

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal:
BUDAPEST, IV., KALVIN-TÉR 2.

Kéziratok a szerkesztőség címére küldendők.

Felhívás.

Aki figyelemmel olvassa ennek a lapnak közleményeit, részletes, kimerítő tudósítást talál benne a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetsége” nagygyűléséről, amely június harmadikán volt itt Budapesten. A napilapok is közöltek tudósítást erről a fontos tanácskozásról, amelyen ott volt iparunk apraja-nagyja, a kis ember és a nagy szállodás, a főváros és a vidék, jóformán mindenki, akinek neve százas iparunk terén tiszteletet és közbecsülést vívott ki. Senki se hiányzott, akinek ott kellett lennie, s a jelen voltak mind nagy érzésekkel és komoly megnyugvással vettek részt a tanácskozásokon, amelyek minden fontos, életbevágó napikérdést felöleltek. Olyan felszólalásokat hallottunk, olyan emelkedett, komoly, magas színvonalú volt a vita, hogy mindenkinek büszkeségtől dagadt a melle: nincs elveszve az az ipar, amelynek ilyen vezetői és ilyen harcosai vannak!

A nagygyűlésen képviselve volt a kormány, a főváros, az iparkamara, az ipartestület és jóformán az egész ország: tiznél több magyar város, majdnem husz megbizottal.

Az ülés méltóságáról, a megvitatott kérdések fontosságáról, a vita emelkedett voltáról ne essék itt sok szó. Itt a tudósítás, mindenki olvashatja, mindenki ellenőrizheti.

S most olvassuk a „Magyar Vendéglős” június elsei számában, hogy e hónap derekára országos nagygyűlést hívnak egybe. Kik, minek, miért, miféle célokat követve: nem keressük és nem kutatjuk. Csak kijelentjük mindenkinek, akit illet, hogy **teljességgel feleslegesnek, céltalannak, sőt egyenesen károsnak tartjuk még egy esetleges országos szövetség megalakítását. Olyan sokan vagyunk talán, hogy szét kell forgácsolódnunk? Olyan erősek vagyunk talán, hogy jobban boldogulhatunk egymás ellen küzdve, mint egymást támogatva? Olyan erős a befolyásunk, olyan szilárd a tekintélyünk, olyan hatalmas az iparunk, hogy se a széthuzás, se a visszavonás, se az egymás ellen való küzdés nem válhatik ártalmára?**

Az egész világ, minden törekvés az erők egyesítésében, a tömörülésben, az összetartásban, az egymás támogatásban látja a boldogulás egyetlen útját. Csak mi lennénk a kivételek? Csak nekünk volna üdvös a széthuzás? . . .

Komolyan, a vállalt kötelességek teljes átérzésével, az iparunk jövője és felvirágzása érdekében **felhívjuk az ország összes szállodásait, vendéglőseit és korcsmárosait, hogy tömörüljenek a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetsége” körül**, amely 1885 óta szolgálja önzetlenül és nem sikerek nélkül a vendéglős ipar összességének érdekeit. Közös törekvésekkel sokat elérhetünk, széthuzással mindent kockára vetünk.

Tömörüljünk! Egyesüljünk! Vállvetve fogjunk hozzá a nagy építő munkához! **Mindenki tartsa önmaga iránt való kötelességének, a kari becsület kérdésének, hogy zászlónk körül tömörüljön! . . .**

A „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségének” elnöksége:

Glück Frigyes tiszteletbeli elnök,

Malosik Antal tiszteletbeli alelnök,

Bokros Károly, **Juranics** Ferenc, **Palkovits** Ede tiszteletbeli tagok,

Keszey Vince elnök,

Kommer Ferenc, **Kass** János alelnökök,

Walter Károly titkár.

Országos nagygyűlésünk.

— A Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségének közgyűlése. —

A Royal-szálló hatalmas nagyterme június harmadikán már jókor délelőtt eleven méhkasoz volt hasonló. Munkában edzett emberek nagy sokadalma gyűlt egybe, hogy új életre keltsen egy intézményt, amelyet az áldatlan háború és a nyomoruság súlyos esztendői szinte halottá dermesztettek, s amelynek épen most kellett új életre ébrednie, amikor az újjáteremtés, a felvirágzás, a visszaszerzés, a nagygyátétel emberfeletti munkája vár az országra és minden egyes polgárára.

Hét esztendei dermedt tetszhalál után feltámadott, erőre kapott, kibővült és ujult erővel munkába fogott a Vendéglősök Országos Szövetsége, most már kibővülve,

megnagyobbodva, szilárdabban megalapozva, mint a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetsége.”

Mielőtt részletesen beszámolnánk a nehéz időkben sulyosan megviselt vendéglősipar e jelentős napjáról, hordjuk körül tekintetünket a népes termen, ahol alig-alig hiányzott valaki iparunk hivatott gyakorlói közül. A közismert és általános tiszteletnek örvendő régi, hagyományos cégek képviselői sorban mind, s mellettük az új generáció, a jövőre való ígéret, amelynek széles vállalai büszkén várják a rájuk következő sulyos terheket.

Az elnöki emelvényen vezetőink mind, s körülöttük a kiküldött hatósági képviselők, a nagygyűlés szívesen látott vendégei. A földmivelésügyi miniszteriumot dr. Székely Jenő miniszteri tanácsos, a fővárost dr. Purébl Győző főjegyző, a kereskedelmi és iparkamarát dr. Hoffer Márton főtitkár, az országos iparegyesületet dalnoki Kovács Jenő képviselte.

A vidéki ipartársulatok — sajnos sokakat fájdalmasan nélkülöztünk, akik ideiglenesen elszakítva tőlünk, csak a lelkek érzéseivel lehettek jelen, — tizenkilenc képviselőt küldöttek a nagygyűlésre. Szerepelt Debrecen városa három képviselővel (Németh Aladár, Gyarmathy Miklós, Szatmáry Zoltán), Cegléd öt képviselővel (Schneider Vince, Nagy Sándor, dr. Antal István, Csigi Izidor, Mózes János), Magyaróvár két képviselővel (Constanzer József, Radits József), Budafok két képviselővel (Greszl Ferenc, Hofmeister Kálmán), Keszthely egy képviselővel (Brikker János), Szolnok egy képviselővel (Kvisz Károly), Kaposvár egygyel (Herczog Mór), Nagykanizsa három képviselővel (Deáki Sándor, Berger Sándor, Sattler Lajos), a Csongrádmegyei ipartársulat egy képviselővel (Takács János). A székesfehérvári, soproni és győri ipartársulat üdvözlét küldötte és sajnálatát fejezte ki, hogy nem jelenhetett meg a nagygyűlésen.

(Megnyitás, tiltakozás.)

A megnyitás előtt, miután a vezetőség helyét elfoglalta, az egész terem mintegy varázsszóra felkel, s rákezd a Hymnus hatalmas dallamára. Mintha az imádság szavai töltötték volna be a termet!

Pillanatnyi mély csend, aztán *Glück* Frigyes elnök megnyitja a közgyűlést. Üdvözlí a hatóságok képviselőit, a vidékről jött kartársakat, majd egyre emelkedő, megszire csengő hangon így folytatja:

— Mély meghatottság fog el engem ebben a pillanatban, amikor Önök előtt oly hosszú idő után újból megjelenek, hogy országos szövetségünk abbahagyott, szünetelésre kényszerített munkáját újból felvegyük és folytassuk, hogy szerencsétlen, koldus és megcsonkított Hazánk sorsa felett búsuljunk, hogy újjáépítési munkájában iparunk egész erejével a maga részét kivegye, hogy a mult eseményein okulva, tapasztalatainkat értékesítsük és a többtermelés eszméjébe beleilleszkedve szeretett Hazánk iránti szent kötelességünket teljesítsük.

Közgyűlésünk első tette úgy-e bár csak az lehet, hogy tiltakozzunk szeretett Hazánk megcsonkítása ellen. Tiltakozzunk erélyesen! Tiltakozzunk minden porcikánkkal, az egész ország minden szaktársa egybeforva a szent cél érdekében állandóan ezt tartsa legelső kötelességének, mindaddig, míg vissza nem szereztük egészben Hazánk ősrégi határait.

Hét év óta nem volt módja az országos szövetségnek dolgozni, együtt működni. Keserves idők, gyalázatos viszonyok, felfordulás. Akik végig éltük, tudjuk, de azért mégis le kell szegezni ezt az irtózatot átszenvedést a jövőnek okulása céljából. A végelpusztulástól csak az igazságos ügyünkben való bizodalom mentett

meg. A hivatalos jelentés megadja megbénult sáfarkodásunkról a kellő felvilágosítást. Az igazgatótanács határozatából én csak végrehajtom az országos szövetség felélesztését a jogfolytonosság szilárd és törvényes alapjánál fogva. Úgy látom és érzem, ha valamikor, úgy mostan, ebben a mi kicsiny, picurka kis, szegény országunkban minden pár szorgalmas munkás kézre, minden józan és becsületesen gondolkozó agyra, minden tisztességes, egészséges, salakmentes törekvésre nagy szükségünk van. Ha a tömörítés, a vállvetett munka, az asszociálódó szervezkedés a multban csak ideális kívánságok voltak, most és még sokáig a megélhetés kényszere parancsolóan követeli — ne vegyék tőlem rossz néven, ha folyton ezt prédikálom négy évtized óta. — A multban, sajnos, eredménytelenül. Túl jó dolgunk volt és nem törődünk közügyekkel. Mint intő tanácsomat fogadják el a szövetkezeti élet ideális megvalósítását a mi egész iparunkban és pedig belevonva a segédmunkás kérdést is, a szociális és jóléti intézkedést, a beszerzések országos szervezését és végül egy vendéglősbank felállítását. Szóval a gyakorlati élet minden követelményeit szövetkezeti alapon megoldani.

Erre kell felépíteni az új generáció alapkövét és az új Magyarországot megújodva a polgári tisztesség és igaz morál jelében fog felvirágozni. A mi tisztességes iparunk ebben a jelben a multban is igyekezett működni. Most a haza szent oltára előtt tegyük le a fogadalmat, hogy hazaszeretet és becsületes munkában akarja mindenki szolgálni a jelenben is és a jövőben is szeretett Hazáját.

Rajtunk áll! Úgy legyen.

A lelkes visszhangot keltett ünnepi megnyitó után a közgyűlés percekig ünnepelte elnökét, aki ezután *Várady* Gyulának adta át a szót.

Lelkes és hazafias melegségtől áthatott szavakban fejtette ki *Várady* Gyula, hogy holnap, június negyedikén hazánk történetének egyik leggyászosabb napja virrad ránk. Ezen a napon írják alá a megalázó, az ország szétdarabolását megpecsételő, úgynevezett békeszerződést. De a sors és a gyászos végzet eme rettenetes csapása dacára él bennünk a hit és a remény, hogy Szent István országa megmarad és feltámad és nem fog belőle hiányozni egy talpalatnyi föld sem. (Élénk helyeslés.) Testvéri szeretettel meleg üdvözlét küld a szövetség nevében az idegenbe szakadt magyar vendéglősöknek és bizva-bizik benne, hogy rövid időn megint együtt leszünk, együtt dolgozunk a haza felvirágoztatásáért, az ezeréves Magyarország minden polgárával.

Az egész közgyűlés állva, esküre tartott kézzel helyesel és csatlakozik a tiltakozáshoz és a fogadalomszerű hitvalláshoz.

(Jelentés hét évről.)

Ezután *Walter* Károly szövetségi titkár számol be hét év eseményeiről. A nagyérdékű jelentésből ezeket adjuk:

1913 szeptemberében volt szerencsénk az országos szövetség tagjait utoljára üdvözölni Budapesten a „Pesti Lloyd” nagytermében.

Ki hitte volna közülünk, midőn bucsuztunk, hogy hét hosszú és eseményekben nemcsak gazdag, de örökké felejthetetlen év után lesz csak módunkban egymást viszontlátni? Oh viszontlátni! Hányan vannak már, akiket többé viszontlátni nem fogunk?

Nem a vezetőség bűne, hogy szövetségünk hét év óta közgyűlést nem tarthatott. Rajtunk kívül álló világesemények tették lehetetlenné szövetségünk működését.

Az irtózatot háború, majd az ezt követő meggondolatlan forradalom, a mindnyájunk lelkében fájó érzést

hagyott proletárdiktatura, végül a román hadsereg jogtalan megszállása okozták, hogy egész társadalmi rendszerünk, így a mi szövetségünk működése is, tétlenségre volt utalva.

Mindezért azonban szövetségünk nem maradt teljesen tétlen, állandóan éber figyelemmel kísértük a napi eseményeket és minden lehető elkövettük, hogy szövetségünk alapszabályszerű kötelességei pontosan, közmegelegedésre, iparunk érdekeinek szem előtt tartásával, kartársaink anyagi és erkölcsi érdekeinek megóvásával teljesíttessenek.

Ennek köszönhető, hogy szövetségünk vagyonát sikerült teljes egészében megmenteni.

Nem akarjuk a hegedő sebeket felszakítani és a már-már muló fájdalmas érzéseket feleleveníteni, mégis nem hallgathatjuk el, hogy ipari alkalmazottaink a proletárdiktatura alatt tanúsított magaviselete és elkövetett embertelen, vadállatias cselekedete, minden jobb érzésű kartársunk méltó megbotránkozását váltotta ki.

Nem elégedtek meg a nagyobb üzemek szocializálásával, ami által az évtizedeken verejtékesen dolgozókat koldusbotra juttatták, — talán épen azok, akik nekik köszönhetik tisztességes megélhetésüket — hanem odáig mentek, hogy a volt tulajdonosoktól és családjaiktól még az élelmezést is megvonták, nélkülözésnek, éheztetésnek tévén ki őket és ez embertelen bánásmód mellett mosolylyal arcukon hirdették, hogy kipusztítják az egész családot.

Elnökségünk a proletárdiktatura leveretése után nem élt megtorlással, követte az irás szavait: „aki téged kövel dob meg, dobd vissza kenyérrel“, nem alkalmazott erős eszközöket, nem bánt velük kegyetlenül, embertelenül, szívtelenül; nem élt bosszúval, szép szerével értéskre adta, hogy tisztességes magaviseletet, becsületes együttműködést kíván.

Az állami rend visszaállításával Szövetségünk elnöksége kettőztetett tevékenységgel fogott félbenmaradt munkájának elvégzéséhez.

Első gondja volt iparunknak *Glück* Frigyes által harmincöt évvel ezelőtt és azóta számtalanszor kérelmezett *képesítéshez kötését* ismételten kérni a kormánytól, mert csak ez az egyetlen módja annak, hogy iparunk beléletében annyira kívánatos összhang munkaadó és munkás között végre valahára megteremthető legyen. Ez úton válik lehetővé az ide nem való elemek beözönlésének megakadályozása, az itt lévő kontároknak iparunktól való eltiltása.

A mult szomorú tapasztalatai is igazolják, hogy legnagyobb ellenségeink a nem tanult szaktársak közül sorakoztak. Reményünk nagy, a kapott biztató ígéretek feljogosítanak arra a hitre, hogy iparunk képesítéshez kötése, elnökségünk harmincötéves törekvése, szaktársaink rég óhajtott vágya most teljesülni fog.

Épen azért kell, hogy magára hagyatott iparunk üzöi összetartsanak, szervezkedjenek.

Ezért kell, hogy minden magyar szállodás, vendéglős és korcsmáros egy táborban, szövetségünkben tömörüljön.

Ezt kell hangoztatni mindenfelé, mert egységben az erő és ha mi összetartunk, tömörülünk, akkor lehetetlen, hogy el ne érjük azt a célt, mely felé már immár harmincöt év óta törekszünk.

Minthogy szövetségünk hét év óta közgyűlést nem tartott és így nem volt módjában a szövetség elnökségében, igazgatótanácsában beállott változásokat az alapszabályok rendelkezése szerint elintézni és mert azok közül, akiket a közgyűlés annak idején bizalmával kitüntetett többeket a halál kiragadott soraink közül és helyük

betöltetlenül maradt, midőn kegyelettel emlékezünk meg elhunyt nagyjainkról, Gundel Jánosról, Müller Antalról, Benedek Ráfaelról, Doktor Lászlóról és szövetségünk volt titkáráról F. Kiss Lajosról, akiknek emlékét mindenkor a legnagyobb kegyelettel őrizzük szívünkben és akiknek szövetségünk és iparunk érdekében kifejtett eredményes munkásságukért indítványozzuk, hogy a mai jegyzőkönyvben hálánkat és köszönetünket fejezzük ki és amidőn ígérjük, hogy példatadó munkásságukat mi mindnyájan követni fogjuk; megköszönjük a belénk hét évvel ezelőtt helyezett megtisztelő bizalmat és kérjük a tisztelt Közgyűlést, hogy az elnökség, igazgatótanács és pénztáros részére a felmentvényt megadni és szövetségünknek elnököt, két alelnököt, pénztárost és igazgatótanácsot választani méltóztassék.

(Az új ipartörvényről.)

A hét évről szóló jelentés után, melyet a közgyűlés helyesléssel vett tudomásul, *Gundel* Károly tartott nagyszabású előadást az új ipartörvény tervezetéről. Előadását itt ismertetjük fontosabb részeiben:

Az új ipartörvénytervezet a legteljesebb sérelem reánk nézve, mert figyelmen kívül hagyja azt a küzdelmet, melyet a vendéglősök évtizedek óta folytattak azért, hogy iparágunk a képesítéshez kötött iparnemek közé emeltessék. E törekvésben a legbecsületesebb erkölcsi szempontok vezettek mindnyájunkat, mert ezzel iparunk *szinvalóját akarjuk emelni*, üzletünket nem konkurenciától akarjuk megmenteni, hanem realitását fokozni s *távoltartani azokat a kontárokat*, kik szakértelem hiánya miatt iparunk értékének leszállítói. Viszont az ipari képesítéstől az egészséges fejlődést, a munkásnevelés kiépítését s az iparéleti kényszert várhatjuk.

Iparunk jelentősége mellett szólnak az idegen forgalom és valutáris szempontok — mindkettő maga után vonja az ipari képesítés szükségességét.

Az ipari képesítéshez kötésnek legközönségesebb ellenérve az, hogy általa az iparszabadság szenvedne sérelmet. *Mi is az iparszabadságot akarjuk*, de óvatosan kerüljük *a szabadosságot*. Szabad verseny kell, de csak az arra hivatottak között.

A képesítéshez kötés egyformán erkölcsi érdeke az iparosság, ipari munkásság és a közönségnek, de az idegen forgalom fejlődése s az adózó alany megerősödése révén *érdeke az államnak is*. Közgazdászok óvnak változással járó nehézségtől, de nincs teremtő munka, mely nehézségek nélkül volna létrehozható. E nehézséget a tanoncnevelés és nyilvántartás, amelyekről visszariadni nem szabad! Az új ipartörvény mindezekkel számol s épen azért elszomorodva látjuk, hogy míg a *manikűröző, ostorkészítő, fehérnemű tisztító, köszörűs, kövező, nap- és esernyőkészítő*, stb. egyébként tisztelt iparágak képesítéshez köttetnek, addig a vendéglős iparhoz *csak engedély kell*, holott ahhoz oly szakértelem is szükséges, amelyek viszont a képesítéshez kötött iparágak között találhatók fel, mint a cukrász, kádár, mészáros, hentes és sütőipar. Hogy iparunk *sokoldalú*, az nem lehet ok arra, hogy éppen képesítéshez emiatt ne köttessék.

Ezért el kell ismerni a képesítéshez kötés jogosságát, melyet huszonöt év óta gazdag eredménnyel működő szakiskolánk fennállása támogat. Érezniünk kell, hogy ma holnap a vendéglősipar csupa kontárokat fog tagjai közé számlálni, a barok, büffék, kifőzők, söntésekkel vedlett pálinkamérések nem emelhetik az ipari nivót. Ebben a kérdésben minden faktort meg kell mozdítanunk, nem elég ahhoz a miniszter tett ígérete, a kamara, az Országos Iparegyesület, a Baross Szövetség állásfoglalása, de első sorban *jó magunk öntudatos és szívós munkája kell, hogy kivívja a kívánt sikert*.

Miután az elnök megköszönte az érdekes és tanulmányos fejtegetést és Gundel Károly előadó néhány felvetett kérdésre válaszolt, a napirend újabb fontos pontjára tért át a közgyűlés.

(Az új Italmérési törvény.)

Nagy Sándor dr. az ipartársulat ügyésze terjesztette elő azokat a komoly kifogásokat, melyek az italmérési törvénytervezet ellen emelhetők. Előadásának lényege ez:

Az állami italmérési jövedékről szóló törvényjavaslatra a következő észrevételeinket terjesztjük elő.

A 3. §. szerint „nem adható engedély azoknak, akik nyereségvágyból elkövetett vétség, súlyosabb természetű árdrágító kihágás, továbbá hamisított bor előállítása vagy forgalombahozatala . . . valamint súlyosabb jövedéki kihágás miatt jogerősen elítéltettek.” Ezt a rendelkezést túlszigorúnak tartjuk. Az árdrágításról készülő törvény szerint minden árdrágítási cselekvény vétség vagy büntett és a bíróság jogosult az engedély elvonását is *ítéletileg kimondani*. Ha a bíróság ezt a büntetést nem tartja kimondhatónak, méltánytalan volna e rendelkezés *utólagos érvényesítése*, amire pedig a sor könnyen rákerülhet. E szakasz oly módosítását indítványozzuk, hogy árdrágító vétség, továbbá hamisított bor előállítása vagy forgalombahozatala, valamint súlyosabb jövedéki kihágás miatt jogerősen elítéltől *csak akkor* legyen megtagadható az engedély, ha a jogerős ítéletben az engedély elvonása kimondatott.

Rendkívül aggasztónak tartjuk a 4. §-ban hozott reformot, amely szerint tényleges szolgálatban álló állami, törvényhatósági és községi tisztviselők és egyéb közszolgálati alkalmazottak — amennyiben a szolgálati törvényes rendelkezések ezt nem tiltják, felettes hatóságaiak beleegyezésével, családtagjaik pedig minden ilyen korlátozás nélkül nyerhetnek bármilyen engedélyt. Azt hisszük, hogy a közérdeket sérti aktív köztisztviselők ilyen mellékfoglalkozása. A köztisztviselő hozzáférhetlenségébe vetett szükséges hitet ásná alá, ha ilyesfajta funkciók kereszteződnek egyazon emberben, ha nappal köztisztviselő, az állam méltóságának hordozója, hatósági jogkörrel rendelkezik, este italkimérő, akinek a vendégek kedvében kell járni — üzleti érdekből. A foglalkozások ez egyesülése egyiknek sem válnék előnyére. A tisztviselőt fonák, meggyanusítható helyzetbe hozná. De nincs is ma az ideje ilyen újításnak, hogy az italkimérés *mellékfoglalkozásként* legyen gyakorolható. Az italkimérők ma súlyosan küzdenek a megélhetésért, elég megbirkózni azoknak az egyre növekvő konkurenciájával, akik ezt a mesterséget *egyetlen foglalkozásként* üzik, ha bekövetkezne még a mellékfoglalkozásul üzhetés rendszere is, tíz és tízezer ekzisztencia kerülne válságos helyzetbe. E szakasz kihagyását kérjük.

A 7. §-nál kifogásoljuk, hogy a fűszer, csemege, illetve vegyeskereskedésekben (szatócs üzletekben) megengedtetik szeszes italoknak kis mértékben való elárúsítása. Ez a rendelkezés főleg a korcsmárost és a kisvendéglőst érinti érzékenyen. A kis embernek a szeszes italok elárúsítása minden, a fűszeresnek bagatell. Évtizedek óta küzdünk a kisemberek érdekében a konkurencia e neme ellen. Ma, amikor a megélhetésért való harc feltételei megnehezedtek, fokozottan indokolt, hogy az egészségtelen verseny ilyen jelenségei kiküszöböltessenek. Azt kérjük, hogy ez üzletekben szeszes italoknak kis mértékben való elárúsítása se engedtesse meg. Ugyanezt mondhatjuk arról a rendelkezéséről, amely szerint fűszer, csemege, illetve vegyeskereskedé-

sek palackbort és palacksört kimérni jogosultak. E jogosítvány ellen tiltakozunk.

Ugyancsak a legteljesebb energiával tiltakozunk a 8. pont ama rendelkezése ellen, hogy sörfőzde vállalatok részére kizárólag saját terményeiknek kismértékben való elárúsítása engedélyezhető. A sörgyáraknak, a hatalmas tőkeerős vállalatoknak nem ez a kenyerük, ne vegyék el a mi kenyerünket! Még azt meg tudjuk érteni, hogy a sörgyár közvetlenül a telepén akár kóstolás céljából, akár munkásai részére saját gyártmányát kis mértékben is árúsítsa, de hogy ezt bárhol megtehesse — nyereszedési célból, a legnagyobb elfajulásnak tartjuk. A minden utcasarkán viruló sörbüffék, sörszanatóriumok ez elnézés következtében burjánozhatnak. Ez elnézés következtében lehető, hogy mint azt egyik képviselő a nemzetgyűlésen is leleplezte, hogy *egyik sörgyár egymaga tizenhat büffét tart fenn*. A törvény az üzletvezető állításával üzött visszaélés szigorú tilalmazásával üzletvezető alkalmazását kiskorún kívül csak jogi személynek engedi meg. Nos, a vendéglős iparban három-négy nagy szállodát kivéve *nincs jogi személy iparos*, erre a kivételre tehát iparunkban sor ritkán kerül, a *sörgyárak ellenben egytől-egyig jogi személyek*, részvénytársaságok, amelyek jogosítva lesznek annyi üzletvezetőt állítani, ahányat akarnak. Azon a kis részen tehát, amelyet a törvény enged, mily hamar felbukkan a sörgyár sötét silhouetteje, mintha ez a rés egyenesen a sörgyárak számára töretett volna. A törvényben csak kis rés, az életben azonban falánkul terjeszkedő, számottevő veszedelem. A nagy tőke egészségtelen, mindent elfojtó versenye ellen, *kérjük a munka védelmét*, kérjük azt, hogy a sörfőzde vállalkozó legfeljebb saját telepén nyerhessen saját termékeinek kismértékben való elárúsítására engedélyt.

A 8. §. szerint a pénzügyigazgatóság az engedély megadása előtt köteles az üzlethelyre, illetve lakóhelyre nézve illetékes rendőri (közigazgatási) hatóságot és pedig azokon a helyeken, amelyekre az államrendőrség hatásköre kiterjed, az államrendőrséget, más helyeken pedig a főszolgabíró az iránt való nyilatkozásra felhívni, hogy az engedély megadása és folyamodó személye a saját szempontjából nem esik-e kifogás alá. A rendőrségnek és főszolgabírónak ezek szerint megadott jog nem fog-e politikai üldözéssé elfajulni: ez a kérdés mered ránk ebből a §.-ból. Bár értjük és honoráljuk a kormányzás mai intencióit, de veszedelmesnek tartjuk a jövő szempontjából, hogy a rendőrség az engedély adásába más szempontból is beleszólhasson, mint a fél erkölcsisége szempontjából. A politika becsusztatása ezekbe az ügyekbe jogbizonytalanságot eredményez, lehetővé teszi a politikai üldözést, a kortesszolgálatok jutalmazását, sőt egy kis lelkiismeretlenség mellett a pajtáskodás tenyésztését. Az államrendőrség és főszolgabíró nézetünk szerint *csak erkölcsi vonatkozásban* legyen jogosult nyilatkozni.

A 12. §. szerint az engedélyokmányban megjelölt italneműek tartása és az ott meghatározott módokon való kiszolgáltatása az engedélyesnek nem csak joga, hanem — a készlet ideiglenes kimerülésének esetét kivéve — kötelessége is. A javaslat e rendelkezése valamire nem gondolt, lehetséges ép a sörgyárak kartellirozása következtében, hogy a sörgyárak oly mértékben szabják meg a sör árát, amely ellen csak egy védelem marad nyitva: a bojkott! Ha az engedélyes a törvény parancsánál fogva *köteles sört tartani*, ezt a fegyvert nem veheti igénybe, erre még csak a lehetőség sincs meg, pedig, hogy egy ilyen lehetőség állandóan nyitva álljon, első sorban nem is az engedélyes, hanem

a fogyasztó közönség érdeke. E szövegezés oly módosítását kérjük tehát, hogy sört *ne legyen köteles az engedélyes állandóan tartani és kiszolgáltatni.*

A 13. § szerint egy kézben vagy egy családnak vagyongözösségben lévő, avagy közös háztartásban élő tagjai kezében több korlátlan kimérési, avagy kizárólagos pálinkamérési engedély rendszerint nem egyesíthető, miért is a már kiadott korlátlan kimérési, avagy kizárólagos pálinkamérési engedély birtokosa, továbbá annak a vele vagyongözösségben lévő, avagy közös háztartásban élő egyenes ágbeli rokona, házastársa, bármely fokú oldalrokona, sógora vagy akár idegen személy is még egy korlátlan kimérési, vagy kizárólagos pálinkamérési engedélyt sem ugyanabban a községben, sem máshol rendszerint nem nyerhet, illetve nem gyakorolhat. A principiumot helyesnek tartjuk, de a korlátozást csakis a családnak közös háztartásban élő tagjai részére fentartandónak, nem egyszersmind a vagyongözösségben lévők részére is. Ha a közös háztartási kapcsolat megszakad, a törvény kijátszási lehetősége már megszűnt. vagyongözösség különösen ingatlanra vonatkozólag az élet mindennapi jelensége, *idegenek közt is általános*, messze megy a törvény, amikor ezt is a tilalom ismérvei közt szerepelteti. Ha a család tagjai közt a közös háztartási kapocs megszűnt, mindegyiknek önállóan kellvén ekzisztenciájáról gondoskodni, logikus, hogy mindegyik önállóan szerezhessen engedélyt, ha az egyéni feltételek fennforognak. Ha azt is megköveteljük, hogy a felek előbb a vagyongözösséget is szüntessék meg, e megszüntetés fozszirozását esetleg a közös vagyonek kótya-vetyélését vagy az egyik fél megrövidítését kényszeríténe ki — holott arra nincs is komoly szükség.

Az érdekeltségünkhöz tartozó iparok körében van egy tömegjelenség, amikor a több engedély egy kézben koncentrálását feltétlenül megengedhetőnek tartjuk. A legtöbb vendéglős ugyanis egyszersmind söntést is tart fenn, vagy az első osztályú étterme mellett külön helyiségben egy másodosztályú éttermet is, vagy a szálloda a szálloda étterme mellett egy külön éttermet, esetleg egy harmadik söntést. Az engedély szempontjából ez rendszerint *több üzletet jelent*, noha itt voltaképp *egy egységes üzletről van szó*, nemcsak a vendéglős érdeke nyer ezzel a megoldással kielégítést, hanem a közönség érdeke is, mert hiszen így anyagi lehetősége szerint módjában áll válogatni. Bizonyos, hogy ezek az esetek nem tartoznak az üzérkedés fogalmába, másrészt pedig annyira mindennapiak, annyira szabályszerűek, hogy célszerűtlen ez esetekben is a több engedély megadását a pénzügyminiszter kivételes beleegyezésétől függővé tenni. Azt kérjük, hogy a törvény mondja ki, hogy ily esetekben több egymást kiegészítő engedély is *egyesíthető legyen egy kézben.*

A 14. § felsorolja a sorrendet, amely szerint az új engedélyek kiadása alkalmával az elsőbbség megadandó, ebben a sorrendben a szakmabeli iparosok és szakmunkások csak 5. helyen szerepelnek. Mi a szakmabeli iparosok és szakmunkások *első helyre való sorozását* kérjük.

A 16. §. utolsó bekezdésének olyan módosítását kérjük, hogy az elhalt engedélyesnek nagykorú lemenője az engedély kiadásánál *elsősorban* legyen figyelembe veendő, tekintet nélkül arra, hogy megélhetést biztosító más keresettel bírt és tekintet nélkül arra, hogy az elhunyt engedélyessel közös háztartásban élt-e. Hiszen lehet, hogy épen azért volt a leszármazónak más keresete, mert az üzletre várt. Amint az megnyílt, nyitva kell hogy álljon számára a lehetőség, hogy ezt folytassa,

amelynek várományosa volt, feltéve, hogy szakmabeli képzettséggel bír. Elsőbbsége feltétlenül indokolt.

A 33. §. megszabja azokat az eseteket, amikor az engedély elvonandó. Mi úgy véljük, hogy elég ez esetekre kimondani azt, hogy az engedély elvonható. Az életben felmerülhetnek csekélyebb súlyú esetek, amelyeket megtorol a főbüntetés, súlyosabb esetben meg van a hatóságnak az a lehetősége, hogy az engedélyt elvonhatja, de ezt kötelességévé tenni minden ilyen esetben, méltánytalanul súlyos megtorláshoz vezethet. A javaslat elrendeli a már kiadott engedélyek revízióját. Szerzett jogok elvonásának lehetőségéről van szó! Ily horderejű intézkedések megtétele előtt feltétlenül szükségesnek tartjuk az érdekeltség meghallgatását. Azt kérjük tehát, hogy a revízió alkalmával *minden egyes esetben* az illetékes szakipartársulat véleményének beszerzése kötelező legyen.

Hosszabb és érdekes vita indult meg a törvénytervezetről, amely vita során felszóltak *Herczog Mór* (Kaposvár), *Gundel Károly*, *Németh Aladár* (Debrecen), *Greszl Ferenc* (Budafok), *Bokros Károly*, *Kvisz Károly* és ismételt az előadó, aki minden fölvetett kérdésre megadta a felvilágosítást, illetőleg magyarázatot s kinek nagy szorgalmat és fáradságot igénylő munkájáért az elnök a közgyűlés köszönetét tolmácsolta.

(Az alapszabályok módosítása.)

Következik az alapszabályok módosítására vonatkozó javaslat, melyet *Keszey Vince* a következőkben terjesztett elő:

Mindnyájunk igaz tiszteletét, osztatlan nagyrabecsülését és őszinte háláját kiérdemelt kiválóságaink már harmincöt évvel ezelőtt felismerték a veszedelmet, mely iparunkat szervezetlenségével fenyegette, nagygyűlésre hívták egybe hazánk szállodásait, vendéglőseit és korcsmárosait és egy gondosan, nagy körültekintéssel elkészített terv szerint országos szövetségbe leendő tömörülésre szólították fel őket. Dicséretükre legyen mondva kartársainknak, megértvén nagyjaink hívó szavát, egyhangú lelkesedéssel határozták el egy országos szövetség létesítését.

Mint az eredmények tanúsítják tiszteletreméltó törekvéseik nem maradtak minden siker nélkül.

Egyesülésük alkotta meg a szakiskolákat és az országos nyugdíjegyületet.

Az idők változásával azonban a harmincöt évvel ezelőtt alkotott alapszabályok nem felelnek meg már a mai igényeknek és ezért a központi igazgatóság elérkezettnek látta az időt az országos szövetség alapszabályainak átdolgozására. Az igazgatótanács magáévátette a központi igazgatóság előterjesztését és engem ért a kitüntető szerencse a közgyűlést arra kérni, méltóztassék az igazgatótanács által átdolgozott alapszabályokat bölcs mérlegelése alá venni és azt elfogadni.

A régi alapszabályok címében csak a „vendéglős” kifejezés van. A akkori viszonyoknak ez volt megfelelő, azonban ma megfelelőbb, ha már címünkben is kifejezésre jut, hogy ez a szövetség magában foglalja mindazokat, akik a vendéglősség *összességét alkotják*. Ezért ajánljuk, hogy címünk ennek megfelelően a „*Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetsége*” legyen.

Második fontos újítás a tagsági díjak rendezése és megállapítása.

Tekintettel arra, hogy minden téren téren nagy drágaság tapasztalható, így országos szövetségünk az eddigi évi nyolc korona tagsági díj mellett tovább fenn

nem tartható. Hogy pedig az érintkezés a központ és a vidék között állandó és könnyű legyen, szükséges egy olyan hivatalos szervet létesíteni, amely legalkalmasabb az ilyen érintkezés lebonyolítására.

E végből tisztelettel ajánljuk, méltóztassék a „Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulata” szerkesztésében és kiadásában megjelenő „A Vendéglős” című szaklapot az országos szövetség hivatalos lapjává választani és minden szövetségi tagnak minden külön ráfizetés nélkül évi tagsági díja fejében megküldetni. Így az évi tagsági díjat a lappal együtt száz koronában ajánljuk megállapítani. Azok azonban, akik a „Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulatának” tagjai, minthogy a hivatalos lapot ilyen minőségükben úgy is megfizetik, évi negyven koronában kérjük megállapítani.

Az alapszabályok betervezett módosítását a közgyűlés egyhangulag elfogadta.

(Indítványok.)

Az esetleges indítványok kerültek sorra:

Németh Aladár (Debrecen) kéri a közgyűlést, hogy jegyzőkönyvében örökítse meg **Weiszlovits Gyula** nagyváradi szállodás emlékét, aki hazafiasságból és magyar érzésből nem engedte szállójába a megszálló román tiszteket s inkább az életét áldozta fel, semhogy hazafias érzéséről lemondjon.

Az indítványt egyhangulag elfogadták.

Gundel Károly arra kéri a vidéki Ipartársulatok képviselőit, hogy az új ipartörvénytervezetet minél lelkiismeretesebben tanulmányozzák s észrevételeiket tegyék meg, illetőleg terjesszék fel illetékes helyre.

Németh Aladár az ipar fejlesztése szempontjából azt javasolja, hogy minél több külföldi szaklapot járasson a szövetség, hogy a külföldi ipartársulatok életét figyelemmel tudjuk kísérni s minél többet tanulhassunk a külföldi példákból.

Takács János (Szeged) előadja, hogy a csongrád-megyei ipartársulat április 15-én tartott közgyűlésén foglalkozott a száz és még több százalékkal emelt sörárakkal s egyben a gyűlés kimondotta az általános bojkottot a sörgyárakkal szemben, de mivel egyes nagyobb sör-csarnokok e horribilis árakat elfogadták, így az általános bojkott tárgyalanná vált.

Gundel Károly elmondja, hogy hasonló volt a helyzet a fővárosban is, itt azonban a szolidaritás a büfféken tört meg.

Takács János (Szeged) kéri az elnökséget, a megalkult szövetség alapszabályaiból minden vidéki Ipartársulatnak lehetőleg egy vagy két példányt küldjön.

Meg van győződve róla, hogy minden komoly vidéki szaktárs és ipartársulat sietni fog az Országos Szövetséghez csatlakozni.

(A választások.)

A közgyűlés, miután a szövetség vezetőségének és igazgatótanácsának a felmentvényt az elmúlt hét évre egyhangulag megszavazta, a választásokra tért át, a napirend utolsó pontjára.

Bokros Károly kért most szót. Indítványozza, hogy a fáradhatatlan, tevékeny, vasszorgalmú, körültekintő és nagy tiszteletet élvező elnököt **Glück Frigyes** eddigi tevékenysége elismeréséül örökös tiszteletbeli elnökévé válasszák.

Kitörő lelkesedéssel történt meg az egyhangú választás, mire **Glück Frigyes** megköszöni a megtisztelő bizalmat, mellyel őt a nagygyűlés kitüntette. Igéri, hogy a vendéglősök, szállodások és korcsmárosok ügyét a jövőben szíven fogja viselni épen úgy, mint eddig s reméli,

hogy összetartással el fogjuk érni mindama törekvéseinket, amelyek mind oda irányulnak, hogy a hazának egy virágzó és életképes ipart fentartsanak és erősítsenek.

Gundel Károly szólal még fel és ajánlja, hogy iparunk érdemes munkását **Malosik Antalt** tiszteletbeli alelnökké és több mint négy évtizeden át önzetlen és fáradságot nem ismerő kitartással mindnyájunk őszinte tiszteletét, igaz nagybecsülését és soha el nem muló háláját kiérdemelt kartársainkat **Bokros Károlyt**, **Juranovits Ferencet** és **Palkovics Edét** az országos szövetség tiszteletbeli tagjaivá válasszák. Lelkes éljenzéssel fogadta a nagygyűlés **Gundel Károly** indítványát.

Ezután az elnökség és az igazgatótanács választására került a sor. A nagygyűlés egyhangú választással és közfelkiáltással megválasztotta elnökévé **Keszey Vincét**, alelnökké **Kommer Ferencet** és **Kass Jánost** (Szeged).

A választások eredménye szerint tehát:

Tiszteletbeli elnök: **Glück Frigyes**

Tiszteletbeli alelnök: **Malosik Antal**

Tiszteletbeli tagok: **Bokros Károly, Juranovits Ferenc és Palkovics Ede.**

Elnök: **Keszey Vince.**

Alelnökök: **Kommer Ferenc és Kass János.**

Pénztáros: **Mehring Rezső.**

Az igazgatótanács tagjai lettek:

Budapestről:

Avar László	Gundel Károly	Kuncze Ödön
Bandl Ferenc	Holub Rezső	Malosik Ferenc
Biró Dénes	Horváth István	Potzmann Mátyás
Csegey Sándor	Ilits Gyula	Subik János
Dökker Ferenc	Kedvessy Nándor	Szabó Imre
Drozdják Gusztáv	Kiszel József	Szabó Jenő
Farkas Pál	Kittner Mihály	Tökés Géza
ifj. Fesz József	Jortsák Alajos	Várady Gyula
Frenreisz István	Kovács Emil	Viola István
Glück E. János	Kövári Jenő	Wagner Béla

Vidékiek:

Budafok: Greszl Ferenc	Pécs: Radócsay Imre
Cegléd: Schneider Vince	Pápa: Eötvös Sándor
Debrecen: Német András, Németh Aladár	Szeged: Juranovits Gyula, Gottwald Rezső, Takács János
Eger: Marosi Gyula	Szolnok: Kvisz Károly
Esztergom: Meizler József	Szombathely: Herceg Ferenc
Fehérvár: Hillinger Kristóf	Ujpest: ifj. Horváth József
Győr: Majzer Ferenc	Vác: Nemes József
Kaposvár: Hercog Mór	Félegyháza: Kneffel Béla
Keszthely: Briher János	Kolozsvár: Fesz József
Kiskőrös: Walter Ferenc	Szolnok: Veszter Antal
Magyaróvár: Bandl Imre	Kecskemét: Dunszt Gyula
Miskolc: Böczögő József	Kispest: Kovalszky Károly
Moson: Constanzer József	Keszthely: Leitner Mihály
Nagykanizsa: Deáki Sándor	

(Az ülés vége.)

Glück Frigyes üdvözlí az új elnököt, neki buzgó-ságot, kitartást és türelmet kíván a nagy munkához, melyet az országos szövetség ügyében végezni fog, s kívánja, hogy helyét a köz megelégedésére töltsse be, mert ugymond, nem az egyéneknek, hanem a köznek köszönetét kell kiérdemelnie.

Keszey Vince köszönettel foglalja el helyét és reméli és hiszi, hogy a nagygyűlésnek nem lesz oka ma előlegezett bizalomért szégyenkeznie. Mert az ő programja a munka, amellyel hiszi, hogy a most beléhelyezett és neki előlegezett bizalmat sikerülni fog kiérdemelni. Igéri, hogy minden törekvéssel és gondolatával oda fog hatni, hogy a szövetségnek sziklaerős jövőt teremtsen a társadalomban, amit kitartó munkássággal elérni remél.

Hangos éljenzés közt ért véget az emlékezetes nagygyűlés.

TÁRSULATI ÉLET.

(Hivatalos közlemények.)

Rovatvezető: WALTER KÁROLY titkár.

* **Választmányi ülés.** A Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulatának választmánya június elsején, délután négy órakor az ipartársulat hivatalos helyiségében (IV., Kálvin-tér 2.) Keszei Vince elnöke alatt rendes havi ülést tartott. Az ülésen elsősorban is az elnökség ismertette a Városparancsnokság választását, melyet legutóbb közölt beadványunkra adott. Átiratában a városparancsnokság lekötő udvariassággal arról értesít, hogy abbéli kérésünknek, hogy a kávéházakban és vendéglőkben tartandó razzákat ezután *kiméletesebb formában végezze, a jövőben eleget fog tenni.* Ezután tudomásul vette a választmány a Pénzügyőri Biztosság átiratát, mely szerint az engedély nélküli italmérők ellen a nyomozás lefolyt és a kihágást elkövetőkkel szemben a szigorú büntetés nem fog elmaradni. A választmány tudomásul veszi dr. Nagy Sándor ügyész úrnak az italmérési törvénytervezetről készített terjedelmes beadványát is. Tudomásul vette továbbá az Ipartestületek Országos Szövetségének értesítését az új ipartörvénytervezet tárgyában. Ez az átirat arról értesíti Ipartársulatunkat, hogy írásbeli észrevételeinket a Szövetség áttanulmányozta és az abban foglaltakat a kereskedelmi miniszternek küldött emlékiratban gondosan felhasználta. Tudomásul vették még a Budapesti Kávés Ipartársulat felhívását, melyben a békefeltételek ellen való tiltakozáshoz csatlakozásunkat kéri. Ez a felszólítás tárgytalanná vált, mert Ipartársulatunk már a múlt választmányi ülésen impozáns módon megnyilatkozott és határozatáról a „Területvédő Ligát” is értesítette. Tudomásul vette választmány a Kertészeti Termelő Szövetség értesítését, hogy a Lóversenytéren megtekinthető és eladó egy mosógép, melynek vételére iránt érdeklődni lehet Országház-tér 58. szám alatt. Tudomásul vette továbbá a „Honszeretet” egyesület felkérését, amely e valóban hazafias célt szolgáló egyesületnek azt Ipartársulat tagjai által való minél hathatósabb támogatására szólít fel. Végül még tudomásul vette a sörgyárak egyesületének felszólalásunkra adott abbéli értesítését, hogy a hordóbetétekről az egyesület *nem mondhat le.* Ugyancsak tudomásul vette még az ülés a rokkant tiszt- és tisztjelöltekből álló „Hadirokkant Egyesület” értesítését arról, hogy az egyesület a vagyonőrzésre vállalkozik, s a jelentkezőknek szívesen áll rendelkezésükre. A Magyar Vendéglősök, Szállodások és Korcsmárosok Szövetségének június harmadiki megalakuló közgyűlésének bejelentése után Várady Gyula, a szállodás szakosztály alelnökének felszólalására a választmány elhatározza, hogy a hadügy-miniszteriumnak átiratot küld, amelyben a Gellért szállóból kiköltözött tiszteknek más szállókba való elhelyezését sürgeti. Több kisebb jelentőségű ügy elintézése után az ülés véget ért.

*

— **Felhívjuk** a t. tagjaink figyelmét, hogy a sör eladási árát, tekintettel arra, hogy ez ügyben az Országos Központi Árvizsgáló Bizottság még nem határozott, felémelnünk nem szabad, vagyis a sört a régi árban kell most is kimérnünk. Hétfőn délután négy órakor ármegállapítás céljából kérjük a kartársakat, az ipartársulat hivatalos helyiségében okvetlenül megjelenni szíveskedjenek.

Az Elnökség.

ITTHON ÉS A NAGYVILÁGBAN

— **Helyesbítés.** Lapunk múlt számában Magyar Elek „Pesti Históriaiák” c. könyvét ismertető közleményünkben véletlenségből kimaradt, hogy a könyv hol jelent meg, mi az ára és hol kapható. Ez alkalommal közöljük, hogy a „Pesti Históriaiák” az Athenaeum kiadásában jelent meg; ára 28 K és minden könyvkereskedésben kapható.

— **Panasz.*)** Az alábbi sorok közlésére kértünk fel:

A „Magyar Vendéglős” 1920 június 1-i számában megjelent egy közlemény, mely melegen ajánlja a kartársaknak *Salgó Testvérek X.*, Állomás-utca 2. szám alatti borpincéjét. Közérdeket kívánok szolgálni akkor, mikor ezzel szemben tudomására adom a kartársaknak, hogy a fentnevezett cégtől vásárolt boromat nem tudtam elszállítani, mert, mikor én bort vásároltam, a bor ára az elszállítási határidőig 2—3 koronával emelkedett literenként és az átvétel alkalmával rendőri segítséget kellett hívnom, még úgy sem kaptam meg a bort, ellenben az elveszített különbözetért kénytelen voltam a bírósághoz fordulni, ahol kaptam is elégtételt, mert a céget elmarasztalták a különbözet és költségek megfizetésére. Ezzel szemben azonban óriási károkat szenvedtem, amit mindnyájan tudunk, hogy a peres nyereség nem mind haszon.

A vendéglős kartársaimnak b. figyelmébe ajánlva esetemet maradok kiváló tisztelettel *Szabó Jenő s.k.* vendéglős.

— **A tejtermékek új maximális árai.** Az Országos Központi Árvizsgáló Bizottság 9080/1920. számú rendeletével a vajnak, sajtnak és túrónak felszolgálásra kerülő adagok súlyát és legmagasabb árát a következőkben állapította meg:

A nyilvános étkezési üzemekben felszolgálásra kerülő, tehén- és juhtejből készült, hazai gyártmányú sajt és túradagok súlya és legmagasabb ára a következő:

1. „Félkövér keménysajt” (groji, felementhali és hasonló fajok) adagonkénti súlya 5 dkg., adagonkénti ára 6 K.
2. „Dőri pusztai csemege-sajt” adagonkénti súlya a 22 dkg-os darabnak egynegyede vagy a 11 dkg-os darabnak fele, adagonkénti ára 6 K 50 fillér.
3. „Havasi sajt” adagonkénti súlya 7 dkg., adagonkénti ára 7 K.
4. „Romadour” adagonkénti súlya a 12 dkg-os darab fele, adagonkénti ára 6 K.
5. „Répcelaki trappista sajt”, „Rábaközi sajt” és „Pókafai trappista sajt” adagonkénti súlya 5 dkg., adagonkénti ára 6 K 50 f.
6. „Óvári csemege-sajt” és „Mosonmegyei csemege-sajt” adagonkénti súlya 5 dkg., adagonkénti ára 6 K.
7. „Horgony krémsajt” adagonkénti súlya 3 dkg-os egész darab, adagonkénti ára 6 K.
8. „Legfinomabb dombóvári csemege-sajt” adagonkénti súlya 3 dkg-os egész darab, adagonkénti ára 5 K 50 f.
9. „Sejtsajt” adagonkénti súlya 5 dkg-os egész darab, adagonkénti ára 8 K 50 f.
10. „Koronasajt” adagonkénti súlya a 8 dkg-os darab fele része, adagonkénti ára 5 K.
11. „Soproni kövérsajt” adagonkénti súlya a 10 dkg-os darab fele, adagonkénti ára 5 K.
12. „Somogyi csemege-sajt” adagonkénti súlya a 8 dkg-os darab fele, adagonkénti ára 4 K 20 f.
13. „Kevert túró” adagonkénti súlya 8 dkg., adagonkénti ára 7 K.
14. „Juhtúró” adagonkénti súlya 8 dkg., adagonkénti ára 8 K 50 f.
15. „Székely csemegetúró” adagonkénti súlya 18 dkg., adagonkénti ára 10 K.
16. „Juhsajt” adagonkénti súlya 5 dkg., adagonkénti ára 5 K 50 f.

— **A kávéházi cikkek legmagasabb árai.** Az Országos Központi Árvizsgáló Bizottság 8980/1920. számú rendeletével a kávéházi cikkek legmagasabb árát a következőkben állapította meg:

1. Fekete kávé a) szemeskávéból, legkevesebb 1 dl., 2 drb saccharinnal, legmagasabb ára 3 K.
- b) hadikávéből, legkevesebb 1 dl., 2 drb saccharinnal, legmagasabb ára 1.50 K.

2. Tea: a) kannában, legkevesebb 2 dl. (2 gr. tea felhasználásával) 3 drb saccharinnal, 1 cl. rummal vagy 1/4 citrommal, legmagasabb ára 3 K.

b) pohárban vagy csészében legkevesebb 2 dl., 2 drb saccharinnal, 1 cl. rummal vagy 1/4 citrommal, legmagasabb ára 2.50 K.

A kanna és pohár tea legmagasabb árából, ha a fogyasztó azt rum vagy citrom nélkül kívánja, 1 korona leszámítandó.

3. Tejes kávé kondenzált tejből, szemes kávéből készült fekete kávé hozzáadásával, legkevesebb 2 dl., legmagasabb ára 5 K.

*) E sorok beküldője minden állításért vállalja a törvény előtt való teljes felelősséget.

4. Csokoládé, legkevesebb 1 dl. (kondenzált tejből), legmagasabb ára 7 K.
 5. Fagylalt és a fagylaltból készült krémek legalább 1 dl. azaz 9 dkg., 1 dl. irtartalmú edényben vagy két szeletben (szeletenként 4,5 dkg.) felszolgálva, legmagasabb ára 10 K.
 6. Málnaszörp legkevesebb 2 dl. szikvizhez, 4 dkg. málnaszörp, legmagasabb ára 6 K.
 7. Limonádé legkevesebb 2 dl. szikviz, 1 citrom és 3 saccharin hozzáadásával, legmagasabb ára 5 K.
 8. Jam legkevesebb 4 dkg. legmagasabb ára 4 K.
 9. Vaj legkevesebb 2 dkg. legmagasabb ára 4,50 K.
 10. Szardínia legmagasabb ára darabonként 7 K.

Felelős szerkesztő: ABA SÁNDOR.

Kiadó: A SAJTÓBIZOTTSÁG.

Szent-László könyvnyomda nyomása, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 28.

A Magyar Országos Véderő Egyesület a Keszthelyen bérelt **Hullám és Balaton szállodák vendéglőjének, kávéházának és terraszának bérbeadására f. é. június 15-én nyilvános versenytárgyalást** tart. Részletek „A Vendéglős” szerkesztőségében, az egyesület gazdasági ügyosztályánál (IV., Podmaniczky-utca 45., III. em.) és a „Move” keszthelyi osztályánál hétköznapon d. e. 9 órától d. u. 2 óráig betekinthező.

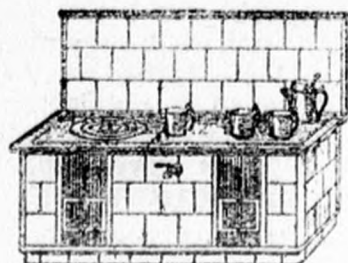
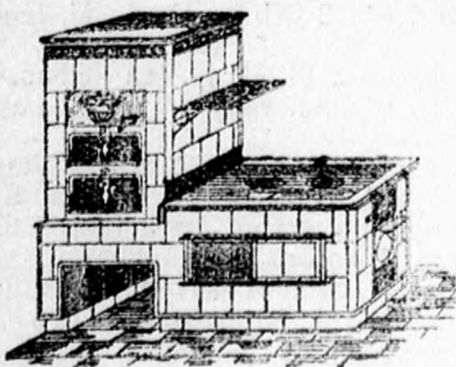
Az „OCEÁN” Magyar Konzervgyár és Kereskedelmi Részvénytársaság Budapest-Dunakeszi

Ajánlja legjobb minőségű **marinált, füstölt és sós heringjeit, olajos szardíniát és lazacot, Ambrózia mustárt, gyümölcs- és főzelék konzervjeit.**

Vendéglői, kávéházi tűzhelyek, cukrászkemencék készítését és megjavítását a legjutányosabban elvállalja a volt Lakos Lajos takaréktűzhelygyár üzemvezetője és főszerelői által megnyitott

Börcsök, Balogh és Bakonyi takaréktűzhely készítő cég. Telefon Üzem: IX., Rákos-utca 6. J. 32-50 Lakás: VIII., Bezerédi-utca 8, f. 3.

FISCHER MIKSA

tojáskereskedő

BUDAPEST, VI., DESSEWFFY-UTCA 41.

TELEFON: 24-23.

A budapesti szállodások és vendéglősök szállítója

Kugler Henrik
 utóda
 Gerbeaud r. t.

Janek János tisztelettel értesíti a szállodás és vendéglős urakat, hogy a **Központi Vásárcsarnokban 218-219. számú fiúkében** mindenkor a legméltányosabb áron **hagymát, zöldséget, burgonyát, korai főzeléket**, dinnyeidényben **kizárólag fajdinnyét árusít.** Szives pártfogást kér a **Vendéglősök Beszerző Csoportjának burgonyaelosztója.**

VENDEGLŐSÖK BESZERZŐ CSOPORTJA R.-T.

BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁMHÁZ-KÖRÚT 2. SZ.

Igazgatóság: Vámház-körút 2. I. em. Elosztó osztály: Vámház-körút 2. földszint.

TELEFON: { IGAZGATÓSÁG . . . JÓZSEF 72-67.
 ELOSZTÓ OSZTÁLY JÓZSEF 73-26.
 FŐPÉNZTÁR JÓZSEF 73-28.

VENDEGLŐSÖK TÜZELŐANYAG BESZERZŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁGA

BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁMHÁZ-KÖRÚT 2. SZÁM

Raktárak: Dunaparti teherpályaudvar.

Szállít: **szén, fát, Cséry-kokszot** maximális áron átul.

TELEFON: JÓZSEF 73-28.

BLOCH MÓR cég

Modern Szálloda, Szanatorium és Kórház Berendezési Vállalat.

Paplankülönlegességek gyára.

Steril. Hyg. Ágytollgyár.

BUDAPEST

Telefon: J. 115-42 Központi iroda: VII., Károly-körút 7.

Sürgőnycim: MORBLO.